

Arrest

nr. 126 747 van 4 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...) R.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Tadjik te zijn. U bent 52 jaar oud en geboren in Kabul, maar al snel bent u gaan wonen in het provinciecentrum Taloqan van de provincie Takhar omwille van het werk van uw vader. In 1358 (1979 in de Gregoriaanse kalender) bent u terug naar Kabul gegaan waar u in 1363 (1985) afstudeerde in de richting Farmacie. Een aantal jaar later, in 1368 (1990), bent u getrouwd. Uit dit huwelijk heeft u drie kinderen.

In het jaar van uw huwelijk verhuisde u naar het provinciecentrum Lashkar Gah van de provincie Helmand om er uw militaire dienstplicht te vervullen. U bleef in Helmand tot het jaar 1371

(1992), waarna u terug naar Kabul ging. Daar bleef u dan een paar jaar, tot de veiligheidssituatie er verslechterde en de burgeroorlog uitbrak.

In 1373 (1994) ging u bijgevolg terug naar Helmand, deze keer samen met uw familieleden. Daar woonde u een aantal jaar en werkte u in de verkoop van medicijnen. Toen u uw zaak wilde uitbreiden naar andere districten en u op een bepaald moment de grens van het district Grishk had bereikt, werd u in 1380 (2001) tegengehouden en opgepakt door de taliban. U zag er volgens hen namelijk uit als iemand van de Shorai Nezar partij ('Noordelijke Alliantie').

De taliban sloot u gedurende vier à vijf maanden op. Gezien er op een bepaald moment chaos ontstond doordat helikopters van de Amerikanen rondcirkelden rond de plaats waar u opgesloten zat, zag u de kans te ontsnappen. Dit alles viel samen met het einde van het talibanregime.

Na uw ontsnapping bent u teruggegaan naar uw huis in Lashkar Gah, waar u uw familieleden echter niet terugvond. U trachtte hen één à anderhalf jaar in de omgevende dorpen te zoeken, maar dit zonder resultaat.

U besloot dan maar naar Kabul te gaan aangezien u dacht dat u daar misschien uw familie zou terugvinden. Omwille van deze reden ging u te rade bij vrienden en kennissen, maar tevergeefs want ze hadden uw familieleden niet gezien. Toen u als laatste ook aanklopte bij de zoon van uw tante van moederszijde informeerde hij u over de bedreigingen die hij had gekregen van uw neven die bij Shorai Nezar aangesloten waren: omdat u jarenlang in Helmand had verbleven zou bij hen het idee ontstaan zijn dat u zich had aangesloten bij de taliban.

U vertrouwde deze situatie niet langer en besloot terug te keren naar Helmand. Daar bleef u een jaar werkloos, totdat u kon gaan werken bij S.(...) M.(...), lid van de Provinciale Raad van de provincie Helmand. Hij liet u in zijn kantoor werken aangezien u geletterd was en later vroeg hij u om verkiezingspropaganda en foto's rond te dragen naar de diverse districten. Gedurende enige tijd kon u dit werk probleemloos verrichten totdat u in assad of saratan 1388 (in de periode van half juni tot half augustus 2009) net voordat u het district Marja binnenreed, opgepakt werd door de taliban omdat u in het bezit was van verkiezingspropaganda.

U werd naar een dorp niet ver van Marja gebracht, waar u vervolgens in totaal 25 maanden in gevangenschap doorbracht. De eerste maand zat u opgesloten, totdat u zich via een ceremonie bij de taliban kon voegen. U had bij hen als taak om gewonde talibanleden te verzorgen. Uiteindelijk slaagde u er in om op 28 saratan of assad 1390 (in de periode van half juni tot half augustus 2011) van de taliban te vluchten doordat u tijdens een missie een talibanlid dat u vergezelde kon neerslaan. U weet niet of deze man nu nog leeft.

U bent vertrokken uit Afghanistan op 29 assad 1390 (20 augustus 2011 in de Gregoriaanse kalender), waarna u in België aangekomen bent op 14 september 2011. Op de dag van aankomst vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u zowel de taliban als uw neven die bij de Shorai Nezar in Kabul waren.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient uw vrees ten aanzien van de taliban, die u gedurende twee jaar gevangen zou hebben gehouden en waaraan u uiteindelijk zou zijn ontsnapt, te worden beoordeeld.

Wat dit betreft is het vooreerst van belang om uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden bij S.(...) M.(...) N.(...) aan te halen en de periode van opsluiting door de taliban die daarmee samenhangt. U verklaart dat u, na uw terugkeer naar Helmand in 2004, eerst een jaar werkloos was vooraleer u aan de slag kon bij S.(...) M.(...) N.(...). Dit werd bewerkstelligd door twee verwanten van M.(...) die u na dit jaar van werkloosheid ook begonnen te informeren over de politiek, met name over de verkiezingen en over de kandidaten voor het Provincial Council. Gezien u geletterd was, kon u beginnen te werken in het kantoor van M.(...) en schreef u er meer bepaald documenten in het kader van de verkiezingen (CGVS 2, p. 8). Dit impliceert dat u, voordat u opgesloten werd in 2009, minstens drie jaar werkte voor het raadslid, namelijk van 2006 tot 2009.

Echter, in deze context is het uiterst bevreemdend dat u niet in staat bent om enig incident aan te geven dat gedurende deze periode plaatsvond in Helmand. U stelt dat u na 2004 nog een vijftal jaar in Helmand woonde maar wanneer u gevraagd wordt of u een voorbeeld kan geven van een incident in deze regio in al die jaren, komt u niet verder dan te zeggen dat u zich 'een vuurgevecht' herinnert om vervolgens toe te voegen dat u hier voor de rest niets over weet (CGVS 1, p.7). Dit is zeer opmerkelijk voor iemand die jarenlang in deze regio zou hebben gewoond. Het mocht dan wel relatief veilig zijn in de stad Lashkar Gah zoals u aangeeft (CGVS 2, p. 8), toch kan logischerwijs verwacht worden dat u, als hoogopgeleide die werkzaam was op het politieke speelveld in dienst van een

raadslid, wel op de hoogte zou zijn van een minimum aan incidenten die in die periode plaatsvonden in uw onmiddellijke omgeving. U verklaart tenslotte dat de taliban wel degelijk actief was buiten de stad Lashkar Gah (CGVS 1, p. 8) maar toch weet u geen voorbeelden van incidenten in die periode (CGVS 1, p. 8). U zegt wel dat er in die periode veel militaire operaties waren in Marja en Nadali, maar kan daar echter geen informatie over geven gezien u toen in de gevangenis zat, zo zegt u (CGVS 1, p. 6). Gevraagd naar de incidenten die plaatsvonden voorafgaand aan uw opsluiting, zegt u dat u zich dit niet allemaal kan herinneren omdat u nu lijdt onder psychologische problemen die ontstaan zijn bij het verlies van uw familie (CGVS 1, p. 7). Dit acht het CGVS echter niet als een voldoende verklaring voor uw gebrekkige kennis van incidenten in de jaren voorafgaand aan en ten tijde van uw tewerkstelling voor S.(...) M.(...). Immers, op het moment dat u terugkwam naar Helmand in die periode was het reeds een drietal jaar geleden dat u geconfronteerd werd met het verlies van uw familie. Dat uw psychologische toestand op dat moment een zodanige invloed op u had dat u tijdens het gehoor niet in staat bent enigszins te vertellen over minimum één incident dat in Helmand gebeurde in die periode, is weinig aannemelijk. Het CGVS stelt dan ook de nodige vraagtekens bij uw activiteiten voor een provinciaal raadslid in Helmand in de periode vanaf 2004.

Dat u, een geschoold persoon, enkele jaren werkte voor een provinciaal raadslid en in die hoedanigheid onder andere propaganda voerde doorheen Helmand, kan verder betwijfeld worden door het feit dat u in de regio van Lashkar Gah slechts (na enig nadenken) vier dorpen kan opsommen (CGVS 1, p.5). Indien u werkelijk vele jaren lang in deze stad woonde, er werkte in de verdeling van medicijnen en later voor een politicus, gedurende meer dan een jaar 'dorp per dorp' (CGVS 2 p.6) op zoek was naar uw familie,... kan verondersteld worden dat u een betere kennis zou hebben van de dorpen in en rond Lashkar Gah.

Gevraagd of u enkele dorpen kan opsommen tussen de stad Lashkar Gah en de grote 'ringroad' (Kabul – Kandahar – Herat) blijkt u zelfs niet één dorp te kunnen opnoemen (CGVS 1, p.5-6). Nochtans kan aangenomen worden dat u, die oorspronkelijk van Kabul is en lange tijd in Helmand zou hebben gewoond, wel eens van deze weg gebruik heeft gemaakt of op een andere manier kennis heeft genomen van dorpen tussen uw stad en deze belangrijke weg.

Verder kan ook aangehaald worden dat u bitter weinig weet over M.(...) zelf, terwijl u toch een drietal jaar in dienst was bij hem en daarenboven ook uw kantoor in zijn huis had (CGVS 2, p. 8). U geeft ook zelf aan dat u niet veel over hem weet. Zo weet u niet wat hij studeerde, kan u niet met zekerheid zeggen welke naam zijn vader heeft en weet u niet welke andere provinciale raadsleden samen met hem opkwamen in de periode van de verkiezingen in 2009. U verklaart dit gebrek aan kennis vanuit het feit dat u op het moment van de verkiezingen opgesloten werd en meteen daarna het land ontvluchtte. Bijgevolg stelt u dat u deze zaken niet kan weten. Echter, er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u in de loop van uw tewerkstelling bij M.(...) wel degelijk enkele namen van concurrerende raadsleden zou opgevangen hebben. Dat u bij deze vraag dan geen enkele naam kan geven, is ten minste verbazingwekkend (CGVS 2, p. 14). Het gegeven dat u bij zowel sommige gerichte vragen, als bij de open vraag, niet in staat bent om meer zaken te vertellen over M.(...), wekt twijfels bij uw tewerkstelling voor dit provinciaal raadslid.

Naast deze bevindingen kan ook opgemerkt worden dat u over deze tewerkstelling slechts twee documenten kan neerleggen, waarvan één document enkel een kopie betreft en waarvan het ander (originele versie) van bedenkelijke kwaliteit is. Nochtans had u naar eigen zeggen nog contact met M.(...) via een contactpersoon van u die hier in België verblijft (CGVS 2, p. 2). Dat u in dit licht niet in staat bent om nog andere documenten voor te leggen over uw tewerkstelling in Afghanistan voor M.(...) dan de bevestiging van hemzelf, is verbazend. Bovendien staat op de bevestigingsbrief van M.(...) vermeld dat de man geen nieuws meer van u vernomen heeft sinds het moment waarop u bent gearresteerd door de taliban omwille van uw werk voor hem (zie vertaling van het document). Het is vreemd dat u naar eigen zeggen nog wel degelijk contact had met de man via uw tussenpersoon toen u reeds in België was, terwijl de brief dit volledig tegenspreekt.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw tewerkstelling bij M.(...), kunnen er ook vraagtekens gesteld worden bij het feit dat u beweert gedurende meer dan twee jaar opgesloten te zijn omwille hiervan.

Deze twijfels worden verder gevoed door enkele eigenaardige elementen daaromtrent, dewelke het CGVS in wat volgt wenst aan te halen.

U stelt dat u eerst een maand opgesloten zat, vooraleer u uw levensverhaal kon vertellen aan de taliban. U vermeldde ook dat u uw familie was kwijtgeraakt. Als reactie besloten ze dat ze u zouden helpen zoeken naar uw familie, in ruil voor samenwerking. Het gevolg was dat u via een ceremonie tot lid van de taliban werd benoemd (CGVS 2, p. 9). Het CGVS acht het bijzonder vreemd dat de taliban u reeds na een maand in hun gevangenschap te zitten, opwaarderen tot collega- talibanlid. In casu had u voorafgaand enkel met een vriend over de taliban gesproken, hetgeen nota bene duidelijk negatief was. Met anderen had u niet gesproken over de taliban zodat het voor hen onmogelijk was om een

duidelijk beeld te krijgen van uw standpunt tegenover de taliban en uw loyaliteit die daarmee verbonden was – hetgeen volgens de beschikbare informatie die ook toegevoegd werd aan dit dossier, wel noodzakelijk is bij het recruterende door de taliban. Dat ze dan wel een beeld zouden kunnen vormen over uw toegewijde gedurende uw maand à anderhalve maand van gevangenschap (waarin ze u bovendien ook sloegen en mishandelden - CGVS 2, p. 10) waardoor uw negatieve gevoelens ten aanzien van de taliban redelijkerwijs nog meer gevoed werden, is weinig aannemelijk.

Dat ze u daarnaast zelf voorstellen om uw familie te helpen zoeken in ruil voor samenwerking met hen, is nog minder aannemelijk. Immers, u was op dat moment reeds in hun macht waardoor zij u elk moment konden straffen voor elke misstap die u beging. Dat zij u in deze machtsituatie een aanbod deden om u te helpen, terwijl het eigenlijk niet nodig was om u te motiveren tot samenwerking gezien zij u reeds in hun macht hadden, is weinig geloofwaardig. Bovendien is deze empathische houding van de taliban op zich uiterst eigenaardig, gezien u zelf stelt dat deze mensen er zich niet van weerhielden om u eerst slagen toe te brengen en te mishandelen (CGVS 2, p. 10), zoals reeds eerder aangehaald.

Ook betreffende het feit dat u daarna effectief gewerkt zou hebben voor de taliban, kunnen volgende zaken opgemerkt worden. U verklaart dat u werkte in een inofficiële unit, waar u talibanleden diende te verzorgen die tijdens incidenten gewond waren geraakt. Gevechten vonden er op dagelijkse basis plaats (CGVS 2, p. 10).

Het is evenwel opmerkelijk dat u op geen enkele manier uw kennis over de incidenten waarvan de gewonden werden aangevoerd, kunt aangeven. Immers, wanneer u gevraagd wordt naar de plaatsen waar de incidenten zich voordeden, geraakt u niet verder dan het vermelden van de plaatsen Marja en Nadali. Gevraagd naar de plaatsen in Nadali waar deze incidenten dan wel plaatsvonden, bent u vervolgens niet in staat deze te geven gezien u nooit in Nadali geweest was. Dat u in het geheel niet kan aangeven op welke specifieke plaatsen de taliban in die periode vocht en vanuit welke veldslagen u gewonden kreeg toegestuurd, is bijzonder opmerkelijk en niet van aard om veel geloof te doen hechten aan uw verklaringen dienaangaande. Bijzonder opmerkelijk in dit verband is het feit dat u op de vraag of u voorbeelden van incidenten in Marjah kan geven, antwoordt dat u geen details over de operaties in Marjah kent aangezien u toen in gevangenschap bij de taliban zat (CGVZ 1 p.6). Aangezien u net beweert deze periode in Marjah te hebben doorgebracht bij een actieve taliban-eenheid, kan uw totale onwetendheid over de gebeurtenissen in Marjah in die periode (waarover u informatie aantreft in het administratief dossier) niet aangenomen worden.

Gevraagd naar verhalen die u hoorde toen u aan het werk was bij de taliban, antwoordt u dat u hoorde dat er incidenten waren in de dorpen van Marja, Nadali en Nawa. Wanneer dan opnieuw gevraagd wordt naar specifieke dorpen, zegt u dat u daar nooit geweest bent en dit dus niet kan weten (CGVS 2, p. 10-11). Het CGVS acht het opvallend dat u nooit verder komt dan het benoemen van enkele districten in Helmand. U zegt dan wel dat u uit veiligheidsoverwegingen geen details over incidenten kon vragen aan de taliban, maar redelijkerwijs heeft u tijdens de twee jaar dat u de taliban diende toch een minimum aan kennis opgedaan over zulke zaken. Dat u niettemin in al die jaren niet het minste te weten bent gekomen over dergelijke zaken, is bijzonder weinig geloofwaardig.

Verder bent u ook niet in staat om een eenduidig en precies antwoord te geven op de vraag waar de toegangswegen van de Amerikanen dan wel gelegen zijn in Helmand, hetgeen verdere vragen oproept bij uw tewerkstelling bij de taliban. U zegt dat deze wegen zich situeren in het district Greshk en Marja, maar dat de locatie een geheim is tussen de talibancommandanten (CGVS 2, p. 15). Echter, dat u niet meer gericht op deze vraag kan antwoorden, acht het CGVS in de context van uw tewerkstelling bevreemdend.

Gezien u bitter weinig weet over uw werkzaamheden bij de taliban en uw hele werkcontext, moet ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat u effectief gedurende een tweetal jaar in dienst was bij de taliban.

Uw bewering dat u later een talibanlid op het hoofd heeft geslagen tijdens uw vlucht (CGVS 1, p. 16), komt dus ook in een waas van ongeloofwaardigheid terecht.

Ten tweede dienen uw neven in Kabul besproken te worden, die voor u de reden vormen waarvoor u niet meer terug kan gaan naar uw geboortestad. Uw neven waren naar u op zoek omdat u tijdens de talibanperiode in Helmand vertoefde en ze dit beschouwden als een aanwijzing voor uw persoonlijke betrokkenheid bij de taliban (CGVS 2, p. 7). Het feit dat ze dit van u dachten, en ook het feit dat u later gewerkt heeft bij de taliban, vormen voor u de reden voor uw actuele angst tegenover deze familieleden (CGVS 2, p. 14).

Allereerst dient eraan herinnerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan één van de redenen die u hierboven aanhaalt waaruit de vrees voor uw neven voortkomt, met name het feit dat u tewerkgesteld werd bij de taliban. Dit werd hierboven reeds uitvoerig besproken.

Als het enig motief voor de zoektocht van uw neven naar u dan nog bestaat uit het feit dat u tijdens de talibanperiode in Helmand verbleef, kan gesteld worden dat dit weinig aannemelijk is. In de periode van de burgeroorlog in Kabul ontvluchtten immers enorm veel Kabulis de hoofdstad. Dat het loutere feit

dat u uw heil zocht in Helmand voor uw neven voldoende zou zijn om u als medewerker van de taliban te bestempelen, is dan ook niet geloofwaardig.

Verder stelt u dat deze neven lokale commandanten waren die actief waren in Kabul en de noordelijke regio's en dus machtig zijn en volgelingen hebben. Gevraagd naar activiteiten waar uw neven dan wel in verwickeld waren, kan u geen enkel voorbeeld geven. U zegt dat u dit niet kan weten gezien u niet in Kabul leefde (CGVS 2, p. 13). Desalniettemin acht het CGVS dit eigenaardig omdat u zich hierover bijvoorbeeld kon informeren bij uw neef van moederszijde, toen hij u informeerde over het feit dat uw andere neven u zochten en hem bedreigden. Hij leefde in Kabul en wist ook wie uw neven waren, dus was hij hier logischerwijs van op de hoogte. Bovendien is het zo dat u aangeeft dat deze bewuste neven zeer machtig waren en volgelingen hadden. Er kan dan ook verwacht worden dat er in de regio over hun activiteiten wordt gesproken. Dat u over hun concrete activiteiten zo goed als niets weet aan te brengen, is dan ook zeer opmerkelijk. Het is duidelijk dat u aan deze neef van moederszijde echter geen vragen gesteld heeft over de activiteiten van uw andere neven. Dit kon echter logischerwijs wel verwacht worden, gezien het enige onderwerp van het gesprek deze neven waren. De verklaring die u geeft voor het feit dat u niets van de activiteiten van uw neven van vaderszijde afweet, houdt dus geen steek. Het CGVS stelt dus de nodige vraagtekens bij het gegeven dat u wel vaagweg weet dat uw neven verantwoordelijk zijn voor vele gevechten en brandstichtingen in Kabul, maar dat u daarover niet in detail kan gaan (CGVS 2, p. 13). Dat uw neven werkelijk hoge posities in Shurai Nezar bekleden, dient dan ook betwijfeld te worden.

Verder dient hierover nog aangehaald te worden dat u opvallend weinig details kan verschaffen over het moment van bezoek van deze neven van vaderszijde aan uw neef van moederszijde. Dit mag verbazen gezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat u enige vragen zou gesteld hebben aan uw neef op het moment dat hij u hierover inlichtte. Desalniettemin kan u enkel aangeven dat die neven van vaderszijde uw andere neef tweemaal kwamen bedreigen terwijl ze bij hem informeerden naar u en uw woonplaats, en dat ze aangaven dat ze u verdachten van talibanlidmaatschap gezien u gedurende de talibanperiode in Helmand verbleef. Verder vertelt u dat uw neef u zei om nooit meer terug te komen naar zijn huis en Kabul zo snel mogelijk te verlaten omdat u anders in de problemen zou komen (CGVS 2, p. 7). Het is vreemd dat u bij het verhalen over dit moment enkel in staat bent om dit weinig gedetailleerd en op een weinig doorleefde manier te doen. U bevestigt ook letterlijk dat u over deze twee bezoeken niet veel afweet (CGVS 2, p. 7). Dat u heel weinig informatie heeft over deze bezoeken van de neven aan uw neef van moederszijde, terwijl uzelf centraal stond in dit bezoek, is vreemd.

Verder dient opgemerkt te worden dat u deze neven telkens aanhaalt tijdens beide gehoren op het CGVS als belangrijke bron van vervolging, terwijl u hiervan vreemd genoeg geen enkele melding heeft gemaakt tijdens het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit eerste interview verklaarde u namelijk dat u de verschillende autoriteiten in Kabul vreest (vragenlijst DVZ, punt 5). Het is verbazend dat u uw neven zelf niet benoemt in het eerste interview, terwijl uw vrees om terug te gaan naar Kabul toch specifiek van hen zou uitgaan. Geconfronteerd met dit gegeven, verklaart u eerst dat dit een misverstand was, terwijl u dit later verklaart vanuit de mogelijkheid dat er ook leden van Shurai Nezar in de regering zitten die machtig zijn. Meer bepaald kan u dan opgepakt worden door die regeringsleden omdat u bij hen gekend bent als lid van de taliban via uw neven en kan men hierdoor bij u nuttige informatie verkrijgen (CGVS 2, p. 15). Het is vreemd dat u dit feit eerst als een misverstand beschrijft, terwijl u later aangeeft dat dit mogelijkerwijs kon voortkomen uit de betrokkenheid van leden van Shurai Nezar met de regering.

Deze eigenaardige elementen zorgen er dan ook voor dat er ook ernstige vraagtekens gesteld worden bij uw vrees voor uw neven in Kabul.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat slechts weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw verblijven in Helmand nadat u daar in de jaren tachtig uw legerdienst heeft gedaan en de problemen die u hier met de Taliban en onrechtstreeks met uw neven aan zou overgehouden hebben. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw rijbewijs bevestigt uw identiteit. Uw identiteit wordt door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad

dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, zoals omgezet door de artikelen 4 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen". Verzoeker heeft, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, geen drie jaar, maar slechts twee maanden voor S. M. gewerkt, met name naar aanleiding van de provinciale verkiezingen. Ervoor heeft verzoeker voor zichzelf gewerkt als apotheker. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook een onzorgvuldig onderzoek gevoerd van verzoekers verklaringen en de feiten manifest verkeer geapprecieerd. Overigens kon verzoeker heel wat informatie over Helmand geven, doch uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat hier rekening mee werd gehouden. Ook de medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd die getuigen van post-traumatische stress werden niet in overweging genomen. Tevens stelt verzoeker dat de rekrutering door de taliban waarvan sprake in de documenten in het administratief dossier hoofdzakelijk militair is, terwijl het werk dat verzoeker diende te leveren paramedisch was. De organisatie destabiliseren lijkt dan ook nooit een risico te zijn geweest vanuit het standpunt van de taliban. Dat verzoeker uit opportunistische overwegingen, met name de hulp die de taliban kon bieden bij zijn zoektocht naar zijn familie, bij hen zou werken lijkt dan ook niet vergezocht. Ook had het werk bij de taliban wel een redelijk gedwongen karakter. Verzoeker werd niet ingelicht over de incidenten en kon er ook niet naar vragen. Met betrekking tot zijn neven baseert verzoeker zich zelf op een kort verslag dat zijn familie hem gedaan heeft. Verzoeker is volledig afhankelijk van informatie van een derde partij en was zelf geen getuige van de gebeurtenissen die hij beschrijft. De beoordeling hiervan is gebaseerd op subjectieve gevoelens van de dossierbehandelaar die bepaalde zaken niet logisch vindt.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift twee rapporten van UNHCR.

Ter terechtzitting d.d. 20 juni 2014 bezorgt verzoeker de Raad een aanvullende nota met een recent medisch attest van 28 mei 2014.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af met betrekking tot kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij niet naar zijn geboorteplaats Kabul kan terugkeren omdat de verschillende autoriteiten denken dat hij samenwerkt met de taliban omdat hij zo lang bij de taliban heeft vastgezeten (stuk 14, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij niet naar Kabul kan terugkeren omdat zijn neven, die bij de Shorai Nezar partij zijn aangesloten, hem ervan verdenken aangesloten te zijn bij de taliban omdat hij tijdens de talibanperiode in Helmond verbleef (stuk 9, gehoorverslag, p. 4, 7, 15; stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 11). Met deze verklaringen geconfronteerd stelt verzoeker slechts dat dit een fout in de vertaling of een misverstand is, dat zijn neven lid zijn van Shorai Nezar en dat er ook leden van deze partij in de regering zitten waardoor er een mogelijkheid is dat de regering hem zoekt (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker zijn neven, die een prominente rol spelen in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn asielrelaas, volledig onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 14, vragenlijst, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 14, vragenlijst, p. 1). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, heeft kunnen weergeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, gehoorverslag, p. 2). Daarnaast merkt de Raad op dat het geenszins aannemelijk is dat de neven van verzoeker hem zouden verdenken een lid te zijn van de taliban louter omwille van het feit dat hij in Helmand verbleef tijdens het talibanregime. Verzoeker verklaart immers zelf dat iedereen in die tijd Kabul probeerde te verlaten (stuk 9, gehoorverslag, p. 3). Bovendien blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent de activiteiten van zijn neven bij Shorai Nezar. Hoewel hij stelt dat zij machtig zijn, autoriteit hebben en volgelingen hebben, weet verzoeker geenszins hoe lang zijn neven reeds lid zijn van deze partij (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Evenmin slaagt verzoeker er in een voorbeeld te geven van een incident waarbij zijn neven betrokken waren (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Gevraagd om iets te vertellen over zijn neven als commandant, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat zij twee broers zijn, maar dat hij niets speciaals weet over hen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Vervolgens stelt verzoeker algemeen dat Shorai Nezar, Hezb-i Islami, Dostum en Gulbuddin verantwoordelijk zijn voor gevechten en branden in Kabul en 70.000 mensen gedood hebben. Op geen enkel ogenblik slaagt verzoeker er echter in de concrete rol van zijn neven binnen de Shorai Nezar partij te situeren (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Verder blijkt verzoeker ook niet op de hoogte omtrent de twee bezoeken van deze twee neven aan zijn neef langs moederskant. Verzoeker stelt immers zelf dat hij

omtrent deze bezoeken niet veel weet en komt niet verder dan te stellen dat zij naar zijn adres informeerden en stelden dat zij verzoeker ervan verdenken een taliban lid te zijn omdat hij in Helmand leefde tijdens de taliban periode (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Er kan van verzoeker, gelet op de rol van zijn neven in zijn asielrelaas, worden verwacht dat hij desbetreffend meer informatie kan verstrekken. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zelf geen getuige was bij deze gebeurtenissen en volledig afhankelijk is van een derde partij voor informatie en details, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker zich niet grondig geïnformeerd zou hebben bij zijn neef langs moederszijde. Deze neef zou hem immers verteld hebben dat hij Kabul moest verlaten en nooit meer terugkomen omwille van de bedreigingen door zijn neven langs vaderskant (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld, stelt de Raad vast dat verzoeker eraan voorbijgaat dat zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk tegenstrijdigheden vertonen, zoals hierboven reeds werd vastgesteld.

Daarnaast verklaart verzoeker de taliban te vrezen nadat hij zo'n 25 maanden door hen zou zijn opgesloten en bij zijn ontsnapping een talib verwond of gedood zou hebben met een krik (stuk 14, vragenlijst, p. 3; stuk 9, gehoorverslag, p. 15, 16; stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9, 10). Verzoeker zou door de taliban zijn opgepakt doordat hij verkiezingspropaganda van S. M., voor wie hij werkte, bij zich had op weg naar Marja (stuk 9, gehoorverslag, p. 15; stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Verzoeker legt echter geen aannemelijke verklaringen af omtrent zijn tewerkstelling voor S. M.. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zijn werk voor S. M. volledig onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker verklaarde immers na zijn studies bij het leger te zijn gegaan en zich later bezig te hebben gehouden met het inkopen en verkopen van medicamenten. Verzoeker zou echter geen andere beroepen uitgeoefend hebben (stuk 14, vragenlijst, p. 2). Ook bij de uiteenzetting van zijn asielrelaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet verzoeker zijn werkzaamheid voor S. M. volledig onvermeld (stuk 14, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij zich door twee vrienden liet overtuigen om voor S. M. te werken. Verzoeker had een kantoor bij S. M. thuis waar hij verkiezingspapieren schreef omdat hij opgeleid was en S. M. vroeg hem ook om verkiezingspropaganda te verspreiden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker deze werkzaamheid, die aan de basis ligt van zijn problemen met de taliban, geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent S. M. zelf. Hoewel verzoeker stelt dat hij een kantoor had bij hem thuis, kan hij pas na enige aarzeling antwoorden in welk district hij woont (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 14). Tevens weet verzoeker niet wat S. M. studeerde en kan hij niet met zekerheid zeggen hoe zijn vader heet (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Voorts weet verzoeker, ondanks het feit dat hij zelf meewerkte aan de campagne van S. M., niet wie de concurrenten waren van S. M. bij de provinciale verkiezingen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 14). Overigens geeft verzoeker ook zelf aan niet veel te weten over S. M. (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). De Raad stelt verder vast dat verzoeker verklaart via een contactpersoon in België contact te hebben gehad met S. M.. Verzoeker zou zijn problemen hebben uitgelegd, waarna S. M. een document opstelde en dit verzond (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3; stuk 9, gehoorverslag, p. 14, 15). In dit opzicht is het geenszins aannemelijk dat S. M. in de brief verklaart geen nieuws meer te hebben van verzoeker sinds hij door de taliban werd ontvoerd in het Marja district. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er verkeerdelijk van uitgaat dat verzoeker gedurende drie jaar voor S. M. werkte, terwijl hij in werkelijkheid enkel hulp heeft geboden gedurende twee maanden naar aanleiding van de provinciale verkiezingen, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Van verzoeker, die geletterd is en verkiezingspropaganda zou hebben geschreven voor S. M., kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij, ongeacht de termijn dat hij voor hem zou hebben gewerkt, omtrent deze persoon correcte en concrete informatie kan geven, in het bijzonder nu verzoeker zich door twee aanverwanten van S. M. die met verzoeker over de politie, verkiezingen, kandidaten en de toekomstige regering spraken liet overtuigen om voor S. M. te werken en dus redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker goed op de hoogte was. Bovendien bevond het kantoor van verzoeker zich in het huis van S. M. zelf (stuk 5, gehoorverslag, p. 8).

Ook de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn opsluiting door de taliban gedurende 25 maanden zijn niet aannemelijk. Zo verklaart verzoeker dat de taliban na een maand voorstelden hem te helpen om zijn familie te vinden indien hij voor hen zou werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Het is echter geenszins aannemelijk dat de taliban op zo een korte termijn dergelijk vertrouwen zouden stellen in een persoon die meewerkte aan een verkiezingscampagne. Bovendien stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift zelf dat zijn gevangenschap een gedwongen karakter had, waardoor zij verzoeker ook gewoonweg hadden kunnen verplichten medische hulp te verlenen indien zij dit nodig achtten, in het

bijzonder omdat zij er volgens verzoekers verklaringen niet voor terug schrokken hem te mishandelen en te slaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het risico op deloyale medische hulp voor de taliban beperkt was en dat hij in het ergste geval op de vlucht zou kunnen slaan, stelt de Raad vast dat dit wel degelijk een bijzonder groot risico inhield voor de taliban, nu zij op die manier een persoon van wie zij wisten dat hij politieke activiteiten had waardevolle informatie gaven over hun medische toestand en de locatie waarop zij zich bevonden. Waar verzoeker verklaarde dat de taliban hem ondervroeg over zijn leven waarop hij hen alles vertelde en in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een oprechte uitleg kon geven over zijn hulp aan S. M. doordat hij op zoek was naar zijn familie, stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker zijn familie zou zijn kwijtgeraakt nadat hij een eerste keer ontsnapte aan de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 9). Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban hem aanboden te helpen om zijn familie terug te vinden (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker tijdens de twee jaren dat hij door de taliban gevangen gehouden werd, tot hen toetrad en voor hen werkte, op geen enkele manier enige info kan geven omtrent de incidenten waarbij de taliban in die periode betrokken was. Nochtans diende verzoeker talibanleden te verzorgen die tijdens deze incidenten gewond geraakten en vonden er volgens zijn verklaringen elke dag gevechten plaats (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Zo stelt verzoeker slechts dat er aanslagen plaatsvonden in Marja en Nadali, maar weet hij niet in welke dorpen deze plaatsvonden, noch kan hij enig verhaal dat hij hoorde tijdens het verzorgen van de gewonden weergeven (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). Hoewel verzoeker stelt dat hij geen vragen kon stellen omdat dit te gevaarlijk was voor hem, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat hij op geen enkele manier dergelijke verhalen zou hebben opgevangen indien hij werkelijk gedurende twee jaar voor de taliban werkte (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10, 11).

2.6. Wat betreft de door verzoeker neergelegde rapporten van de UNHCR en het aan de aanvullende nota toegevoegde medisch advies, stelt de Raad vast dat zij geen inlichtingen bevatten die een ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen. Zo bevat dit medisch attest geen informatie omtrent de aard van verzoekers psychologische problemen, noch omtrent de eventuele invloed van deze problemen op de afgelegde verklaringen. Niettegenstaande dat het door verzoeker neergelegde medische attest melding maakt van een posttraumatische stressstoornis, blijkt echter niet dat hij specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen zijn geestestoestand en de vastgestelde incoherenties in zijn asielrelaas. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker aan een posttraumatische stressstoornis lijdt, kan uit de in het dossier aanwezige en toegevoegde attesten dienaangaande niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen hierdoor gebrekkig zijn. Uit de gehoorverslagen blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige, duidelijke vragen stelde die verzoeker kennelijk kan volgen, waarvan hij de logica en inhoud correct begrijpt en waarop hij gedetailleerd kon antwoorden. Ook de raadsman van verzoeker die aanwezig was bij de gehoren bevestigde dat verzoeker in staat was gedetailleerd te antwoorden (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). De rapporten van UNHCR zijn algemeen van aard en doen geen afbreuk aan het bovenstaande.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*” van 20 november 2013; COI Focus “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*” van 5 september 2013) en de actualisatie ervan die werd toegevoegd aan de verweernota (COI Focus “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*” van 30 april 2014) blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als “zeer laag”. Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 dat de AGE's *high profile attacks* blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde ‘complexe’ aanslagen, de doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een *high profile* als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjiietisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles rustig. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Herhaaldelijk kwamen de ANSF dan ook in het nieuws wanneer zij een aanslag vrijdelden. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een ‘alarmerend niveau’. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

2.8. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het *arrest Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker meent dat de authenticiteit van de door hem neergelegde brief van S. M. had moeten onderzocht worden. In voormeld arrest wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkene betwistten. Betrokkene had evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd,

meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het 'Singh-arrest' is aldus niet dienstig. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van zijn relaas werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder stelt dat het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tekortschiet, onzorgvuldig is en niet voldoet aan zijn onderzoeksplicht en hierbij citeert uit verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Mo. M. t. Frankrijk; K. K. t. Frankrijk), meent de Raad dat de omstandigheden in deze arresten niet onverkort vergelijkbaar zijn met deze van verzoeker. De door verzoeker neergelegde brief van S. M. vertoont immers niet alleen tegenstrijdigheden met verzoekers verklaringen, zoals hierboven reeds werd opgemaakt, maar heeft bovendien een gesolliciteerd karakter.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF